

DR. FARKAS GÉZA

1872–1934



Orvosdoktor, az élettan professzora 1903-tól 1922-ig a M. kir. Állatorvosi Főiskolán, majd a Pázmány Péter Tudományegyetem élettani tanszékén. Kiváló képességű és előadókészségű tudós, zeneszerzői oklevéllel is rendelkező zene-rajongó. A magyar beszéd és hang élettanának művelője, a Magyar Phonetikai Társaság megalapítója és első elnöke.

Farkas Géza 1872. június 9-én született Pesten. Ugyanitt végezte egyetemi tanulmányait 1890-től 1895-ig. Közben, 1893-ban, nagyobb külföldi tanulmányutat tett Olaszországban és Németországban; 1895/1896-ban a bécsi egyetemen anatómiai és élettani tanulmányokkal foglalkozott. 1897-ben orvosdoktorrá avatták, 1898-ban gyakornok volt az egyetemi II. belorvostani klinikán, majd 1898 szeptemberétől tanársegéd az egyetemi élettani intézetben, ahonnan 1901 szeptemberében ugyancsak tanársegédi minőségben a M. kir. Állatorvosi Főiskola élettani intézetéhez jött át.

1903-ban, Tangl Ferenc professzornak a budapesti Tudományegyetem élet- és körvegytani tanszékére való távozása után, a M. kir. Állatorvosi Főiskola élettani intézetének élére került; 1904-ben segédtanárrá és még ugyanebben az évben nyilvános rendes tanárrá nevezték ki. 1920-tól 1923-ig a budapesti, a pozsonyi és a kolozsvári egyetemen is előadta az élettant, részben a szövettant

is mint helyettes tanár. 1922-ben a Pázmány Péter Tudományegyetem élettani tanszékének vezetésével bízták meg, ő lett Tangl Ferenc utóda. Farkas Géza már fiatal korában feltűnt éles értelmével. Rendkívüli tehetségét Tangl Ferenc professzor ismerte el, és utódául szemelte ki. Az élettanon kívül a kémia és a fizika érdekelte.

Irodalmi munkássága aránylag nem nagy terjedelmű; a vérsavó hidroxilion-tartalmára, molekuláris koncentrációjára, a szénsavmegkötés mechanizmusára vonatkozó dolgozatai mély tudásáról, széles látóköréről tanúskodó, nagy értékű, önálló tudományos munkák. Mellettük különösen élvezetesek és nem kevésbé értékesek azok a szellemes, áttekintést adó, összefoglaló, népszerű és mégis szakszerű közlemények és vonzó előadások, melyeket a zeneművészet élettani alapjairól, a színes fényképezésről, a talentum és lángész élettanáról, a munkáról és elfáradásról, legutóbb pedig az öregedésről és a halálról, többnyire a Királyi Magyar Természettudományi Társulat közlönyében és ülésein ismertetett, és amelyekkel szintén az Állatorvosi Főiskola jó hírét gyarapította.

Kitűnő, a figyelmet és az érdeklődést mindvégig lekötő, lebilincselő előadómódja felejthetetlen. Általánosan elismert nagy tehetségével, zsenialitásával sok tekintetben pótolni tudta azt, amit mások csak kitartó, szorgos munkával tudnak elérni. A meghatározások szabatosága mellett meglepő fordulatok és színes hasonlatok váltogatták egymást előadásaiban.

Szenvedélyesen szerette a zenét, és azt maga is sikerrel művelte. Kedvelt tárgyköre volt az ének és a hangképzés élettana, erről a Zeneművészeti Főiskolán előadásokat is tartott. A magyar beszéd és hang művelésére alakult Magyar Phonetikai Társaság megalapítója és elnöke volt. Munkatársai nemes gondolkodása és közvetlensége miatt rajongással szerették. Őszinte, egyenes, szókimon-dó jellemét mindenki becsülte. Utolsó éveiben a szem élettanával foglalkozott, emellett a magyar aratómunkás munkateljesítményének számszerű értékét is kidolgozta.

Röviddel nyugalomba vonulása után a balatonfüredi szívkórházban hunyt el 1934. szeptember 13-án.

Irodalom

- Kotlán Sándor: *A magyar állatorvosképzés története 1787–1937. A M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Állatorvosi Osztálya alapításának 150-ik évfordulója alkalmából.* Pátria, Budapest, 1941. 210 p.
- 200 éves a magyar állatorvosi felsőoktatás 1787–1987.* Szerk.: Holló Ferenc. Mezőgazdasági Könyvkiadó, Budapest, 1987. 464 p.
- Dr. Farkas Géza. *Állatorvosi Lapok*, 1922. 45. 3–4. 26.